

Чи то старість душі

Ігор Павлюк

Чи то старість душі, а чи, може, то старість світу?
Знівельоване слово не може простити собі первородний гріх.
Ми здатні згоріти сьогодні заради єдиної миті.
Та й це вже банально.
Як ласка. Як ловлять зубами закохані перший весняний сніг.

Всі карти відкриті на білих столах печалі.
Як знак стародавніх письмен, поезії дух пропав.
Кому там ще хочеться знати — що далі, хто далі, далі?
Писатиму зорям, вивчатиму мову сліпих ворожбитських трав.

Вертаймось у казку. Без масок божків зіграєм.
Там на брудершафт Христос із Перуном п'ють.
По ночах пропадаючих згадують — не згадають —
Нелюдськи безгрішну юність земну свою.

А я пропадаю в інтимнім зітханні сосен.
Я вибрав свободу.
Я надто люблю життя!
Так страшно аж весело хтось до небес голосить.
І пухне в дідівському глечики ще молода кутя.

Помиюсь піснями. В собі відшукаю пісню.
Життя перекинути хочеться, але чи досить сил?..
Чи то старість душі, а чи, може, то світ пустотою тисне?
І — рівновелика любов до злого життя
І до рідних своїх могил...